

DIFÀCIL

Una exposició d'infants de l'Escola Aldana amb Jaume Clotet espais c

28.11.2024 – 19.01.2025

Em trobo immers en el context d'espais c, un programa del Consorci d'Educació i l'Institut de Cultura de Barcelona que posa en diàleg la pràctica artística i l'àmbit públic de l'educació primària a través de processos de convivència de llarga durada. En el meu cas, l'Escola Aldana ha transformat un espai de l'escola en un taller-estudi, on treballa. Entre el 2022 i el 2024, he comptat amb la mediació artística de La Capella, i concretament amb l'acompanyament de la Judit López.

L'artista té accés lliure a l'estudi i, a canvi, ha d'obrir-lo durant quatre hores setmanals per compartir-lo amb els infants de l'escola. L'estudi és una plataforma d'espai i temps comuna on es busca la contaminació de la pràctica de l'artista amb l'imaginari dels infants a través del procés, sense la pretensió d'un final.

L'Escola Aldana em va escollir pel tipus de pràctica que faig: una pràctica molt plàstica, còmica, objectual i propera a la performance-joc. El meu treball es focalitza en l'oci i l'entreteniment i, visualment, és carnavalesc, naïf, festiu i espontani, ja que poso en relació el mètode de la comèdia (emissor-receptor) amb la producció artística (emissor-objecte-receptor). Tot i això, sempre conté un puzzle de capes, dobles lectures i significats

soterrats que ataquen i manipulen convencions artístiques, socials i personals-vivencials.

Els meus pares em van dir que de petit em vaig inventar la paraula *difàcil*. Ara és la paraula que utilitzo per descriure la "fórmula/mètode" en què, amb els infants, ens hem capbussat i estem immersos. Es tracta d'una expedició productiva fascinant que està superant totes les expectatives que tenia de la idea de contaminació mútua i procés creatiu.

En aquest sentit, podríem dir que a l'estudi el meu rol és el de provocador. Als infants no els he d'imposar la meva pràctica, sinó que els he de provocar artísticament i creativament. Les idees em venen perquè penso en ells i elles, penso en el que han fet, hi faig voltes i em surten idees que em semblen divertides, que tenen interacció, que poden generar una altra provocació.

Un joc, un ping-pong, un diàleg plàstic, un procés creatiu que s'estira com un xiclet (amb la idea de fer-lo més difícil) i que manté el potencial multidisciplinari obert constantment: podem estar fent una joguina, un quadre, un invent, una performance, una peça artística, brossa, alguna cosa personal, alguna cosa per regalar, alguna cosa per a

casa, alguna per a mi, alguna per a tu, tot
ahora...

El terme *difàcil* genera una dissolució entre la distinció de la creació infantil i la creació adulta. Com que totes compartim el mateix procés i els mateixos materials, es genera un camuflatge d'estil i autoria. Les pretensions "més artístiques" queden esquinçades: tant les dels infants ("és que no sé dibuixar", "és que això no sé fer-ho") com les meves ("no sé si això seria un projecte artístic", "això no té discurs darrere"). Mentrestant, els resultats suposadament "menys artístics" queden enaltits, homenatjats i acceptats sota una mateixa valoració i validació.

En conclusió, *difàcil* posa en dubte el conflicte entre la convivència dels termes *difícil* i *fàcil*, la creació professional i l'amateur, l'enginy suposadament infantil i l'adult, la superficialitat i la profunditat, el plaer i la felicitat.

Un dia, un dels infants em va dir que, potser, quan jo fos gran, el meu cor s'acabaria transformant en cartró. Em va semblar que aquella apreciació bonica i poètica sintetitzava la nostra convivència a espais c.

Jaume Clotet